

Naar de Koerkamp

Onze schoenmaker Jan Timmer (Huis in 't Veld) woonde vroeger op de Koerkamp (Lettele). Wij moesten er wel eens naar toe, schoenen ophalen of wegbrengen. De weg (de Oerdijk) naar Deventer is, zo lang mij heugt, altijd een harde weg geweest, dat wil zeggen het paardepad in het midden was van klinkers en verder was het grint. Wij noemden die weg dan ook altijd de grintweg. Deze begon bij Holterbroeks Schotbeld, bij de scheidepoal (grens Diepenveen - Raalte). Als men er met de wagen over reed, knerpde het grint onder de ijzeren velgen. Vanaf het Hooge Veld ging het over Assinks brug (Soestwetering) en daarna door de bossen van het Oostermaat, waar in die tijd zo veel konijnen zaten.

Het eerste gebouw van de Koerkamp was de school, die toen ook door vele kinderen van het Hooge Veld werd bezocht. Deze school is in ongeveer 1885 gebouwd, de oude school stond dichtbij de kerk. Vader heeft verteld, dat zijn nichtje van Holterbroek die jong gestorven is, hier nog een versje over had:

*O, lieflijk schoolgebouw,
wat is er steeds getrouw,
in u geleerd,
thans gaan wij van u heen,
en wenden we onze schreën,
naar uw opvolger heen,
met schromend hart.*

Ik weet nog heel goed, dat toen ik op een keer naar de Koerkamp ging op de fiets, dicht bij de school de band knapte. Ik dacht eerst in mijn onnozelheid, dat er iemand achter de boom met een knalpistool schoot, maar toen merkte ik al gauw dat de band gesprongen was. Daarna kwam je bij Braakhuis, een herberg, waarvan de schuur die er nog staat, aan de vroegere pleisterplaats herinnert. Het café is iets verder opnieuw verzezen. Dan is er rechts de kerk, en daar direct achter het oude Jan Timmershuis, waar de zoon Jan het schoen-makersbedrijf uitoefende, de andere broers werkten op de boerderij. In de mobilisatie 1914-1918 waren er vier zoons van Jan Timmer onder de wapens. Jan, die meestal een knecht of een leerjongen had, was druk met schoenlappen of hij had een paardetuig onder handen. Jan was in zijn hart ook nog echt boer, waar hij graag over praatte, over het werk en het vee, maar onderwijl werkte hij steeds door. Wij mochten hier graag even naar kijken. Iets verder aan de weg staan nog drie boerderijen, Brinkman, de Meier en Harmsen, waar in die tijd Peters Mans, een neef van Moeder, woonde.

Aan de weg naar Bathmen was nog een timmerman en wagenmaker Schotman (Oldeniel). Tegenover de kerk was Spikker, met café en winkel, en dat waren alle neringdoenden op de Koerkamp, een smid is hier nooit geweest. Achter de kerk was de boerderij Groot Koerkamp, waar vroeger Lettele de naam "Koerkamp" aan had te danken. Omdat er geen molen was, had Braakhuis hier een meelzaak gevestigd. Die heeft de Hr. Scheepers nu in de vroegere school aan de Oerdijk. Thans is Lettele uitgegroeid tot een aardig kerkdorpje met heel wat nieuwbouw, en het aannemersbedrijf van de Fa. Obdeijn, de galanterie van Klein Koerkamp, de A.B.T.B., schoenenzaak Hulleman, rijsschool Dirksen, een garagebedrijf en een loonbedrijf.

Noar de visite gaan, dat gebeurde in mijn kinderjaren niet zo heel vaak, want Grootvader zei nog wel eens gekscherend: "As ie eileuvel (oievaars) verzeukt (uitnodigt), mut ie zurgen det ie kikvurse (kikkers) hebt."

Ja, als je visite kreeg dan moest er heel wat op tafel komen wat je anders niet zag, zoals krenten- en witte stoete en keeze (kaas). Vroeger was het de gewoonte dat de visite tweemaal koffie met stoete kreeg. "'Sniewark", zei mijn Vader altijd. Tegenwoordig is het niets dan koffie met koekjes of een taartje en drank, te veel om op te noemen. Als men dan naar de visite ging maakte Vader de kleedwagen klaar. Moeder poetste de peerdezelle (paardetuig) en het heufdstel. Het paard werd geroskamd. Nu krijg je haast met geen stok de jongelui op familiebezoek, maar zaterdag en zondagavond komen ze

van heinde en ver bij elkaar, waar maar dansmuziek is. Dan gaan ze op de fiets of de brommer. Van ver laten ze zich met een autobus brengen. Dan wordt er helaas wel eens wat te veel gedronken, en dan met de overmoed, de jeugd eigen, komen er wel eens ongelukken van, met vaak blijvend letsel of dodelijke afloop. In mijn jonge tijd was je blij als je eens een keer op een zondagavond of middag naar de jongeleusvisite mocht. Vooral onder de grote boeren was dat nogal de gewoonte, en dan kon je ze uit de richting van Heuvenboer en Harmelink horen zingen:

*"En je moet ze maar laten vliegen,
en weer een ander kiezen,
kies er maar een vogeltje uit dezen krans,
een vogeltje, een vogeltje, al aan je rechterhand."*

Ja, als men eens een keer uitging, dan was het hekke ook goed van de dam. Dan had men evengoed schik als tegenwoordig, al was het meer hossen dan dansen, hoewel dit wel meer in de mode kwam. Het ging meestal in de rozenkring, onder het zingen van

*En dat hebben die meiskes zo geerne,
en dat doen er de jongens zo graag,
en dat hebben de meiskes zo geerne,
en dat doen er de jongens zo graag.*

of van

*Het beste van de melk,
dat is de room
de boerenmeisjes dragen hemdjes zonder zoom.*

En dan nog

*Marietje vrijt met een huzaar,
een hele tijd, al haast een jaar,
en als hij komt, die goeie heer,
dan krijgt hij ham,
en nog veel meer.*

Heel bekend was ook

*Ik heb zeven jaar gevochten,
om de meid van rooie Kris,
omdat die zo lekker is,
omdat die zo lekker is,
ik heb zeven jaar gevochten,
om de meid van rooie Kris,
omdat die zo lekker is.*

En heel vaak wat zo begrijpelijk is

*Overal, overal, overal,
waar de meisjes zijn,
waar de meisjes zijn,
overal, overal, overal,
waar de meisjes zijn,
daar is het bal.*

En zo gingen de meeste versjes natuurlijk over het gewichtigste onderwerp, die de leeftijd eigen is: de vrijage en de min. Zo hadden we vaak reuze schik, ook al kwam er

helemaal geen sterke drank bij te pas. Het gebeurde wel dat de ouderen het hoofd schudden over het heidens gedoe, als men ze soms wel een uur gaans kon horen hossen en zingen, maar anderen zeiden: "Och de jonkheid mut zien uutwassen hebben, en als ze altijd in de hook van de heerd blijft zitten, is 't ook neet good."